

Draga braćo i sestre,
pred Bogom i kod Boga imamo zagovornika: Isusa Krista, Pravednika (usp. 1 Iv 2,1-2). Tim riječima apostol Ivan pomaže nam shvatiti otajstvo spasenja. U našoj krhkosti, opterećeni teretom grijeha koji obilježava našu ljudsku narav, vlastitim snagama nesposobni obuhvatiti puninu života i sreće, susreli smo samoga Boga po Njegovu Sinu Isusu Kristu. On – kako kaže Apostol – kao žrtva pomirnice uzeo je na sebe zlo čovjeka i svijeta, ponio ga s nama i za nas, prošao kroz njega preobražavajući ga te nas zauvijek oslobodio.

Krist je živo središte, srce naše vjere, i polazeći od te središnjosti, želim vam se obratiti dok srdačno pozdravljam Njegovu Visost kneza Alberta, Njegovu Preuzvišenost mons.

Dominiquea-Mariea Davida, sve prisutne svećenike, redovnike i redovnice, izražavajući svima radost što sam ovdje i što mogu sudjelovati u vašem crkvenom hodu.

Promatrajući Krista kao zagovornika, u svjetlu čitanja koje smo čuli, želio bih s vama promišljati o nekoliko tema.

Prva se odnosi na dar zajedništva. Isus Krist, Pravednik, zagovarajući čovječanstvo kod Oca, pomiruje nas s Njime i međusobno. On ne dolazi osuditi, nego svima darovati svoje milosrđe koje čisti, ozdravlja, preobražava i čini nas dionicima jedne Božje obitelji. Njegova suosjećajna i milosrdna ljubav čini ga zagovornikom u obranu siromašnih i grješnika, ne da bi opravdao zlo, nego da ih oslobodi tlačenja i ropstva te učini djecom Božjom i međusobno braćom. Nije stoga slučajno da se Isusova djela ne zaustavljaju samo na tjelesnom ili duhovnom ozdravljenju osobe, nego obuhvaćaju i važnu društvenu dimenziju: ozdravljena osoba ponovno biva uključena, u punini svojega dostojanstva, u ljudsku i vjersku zajednicu iz koje je često, upravo zbog svoje bolesti ili grijeha, bila isključena.

To zajedništvo izvrstan je znak Crkve, koja je pozvana biti u svijetu odraz Božje ljubavi koja ne čini razliku među ljudima (usp. Dj 10,34). U tom smislu želim reći da vaša Crkva ovdje u Kneževini Monako posjeduje veliko bogatstvo: biti mjesto i stvarnost u kojoj svi nalaze prihvata i gostoljubivost, u onoj društvenoj i kulturnoj raznolikosti koja je vaše osobito obilježje. Kneževina Monako mala je država, ali nastanjena raznolikim stanovništvom: Monegažanima, Francuzima, Talijanima i ljudima mnogih drugih narodnosti. To je mali, ali kozmopolitski prostor u kojemu se raznolikost podrijetla povezuje i s razlikama društveno-gospodarske naravi. U Crkvi te razlike nikada ne postaju povodom podjela na društvene slojeve; naprotiv, svi su prihvaćeni kao osobe i djeca Božja, i svi su primatelji dara milosti koji potiče zajedništvo, bratstvo i uzajamnu ljubav. To je dar koji dolazi od Krista, našega zagovornika kod Oca. Naime, svi smo kršteni u Njemu, stoga, kako kaže sveti Pavao: "Nema više: Židov – Grk! Nema više: rob – slobodnjak! Nema više: muško – žensko! Svi ste vi Jedan u Kristu Isusu! Ako li ste Kristovi, onda ste Abrahamovo potomstvo, baštinici po obećanju." (Gal 3,28-29).

Drugi vid koji je potrebno naglasiti jest navještaj Evanđelja u obranu čovjeka. Želeći da svi prihvate radosnu vijest Očeve ljubavi, Isus se postavlja kao zagovornik, osobito u obranu onih koji su smatrani napuštenima od Boga i koje se drži zaboravljenima i odbačenima, postajući glas i lice milosrdnoga Boga koji "brani pravo svih potlačenih" (Ps 103,6).

Stoga mislim na Crkvu koja je pozvana biti zagovornica, to jest braniti čovjeka: svakoga čovjeka i cjelovitost ljudskoga bića. To je put kritičkoga i proročkoga razlučivanja usmjeren na promicanje “cjelovitog razvoja čovječanstva koji poštuje njegovo dostojanstvo i autentični identitet, kao i njegov konačni cilj koji upućuje na otajstvo punog zajedništva s Bogom Trojstvom i s nama međusobno” (MEĐUNARODNA TEOLOŠKA KOMISIJA, *Quo vadis, humanitas?*, 22).

To je prva služba koju navještaj Evanđelja treba izvršiti: rasvijetliti ljudsku osobu i društvo kako bi, u svjetlu Krista i Njegove riječi, otkrili vlastiti identitet, smisao ljudskog života, vrijednost odnosa i društvene solidarnosti, konačni cilj postojanja i sudbinu povijesti. U tom vas pogledu želim ohrabriti da velikodušno i gorljivo služite evangelizaciji. Naviještajte Evanđelje života, nade i ljubavi; svima nosite svjetlo Evanđelja kako bi se branio i promicao život svakoga čovjeka i svake žene, od njegova začeca do prirodnoga svršetka; ponudite nove putokaze koji mogu obuzdati poticaje sekularizma koji prijete svođenju čovjeka na individualizam i utemeljiti društveni život samo na proizvodnji bogatstva. Važno je da se navještaj Evanđelja i oblici vjere, tako duboko ukorijenjeni u vaš identitet i društvo, čuvaju od opasnosti da se svedu tek na naviku, makar i dobru. Živa vjera uvijek je proročka: ona potiče pitanja i izazove. Branimo li doista ljudsko biće? Štitimo li dostojanstvo osobe čuvajući život u svim njegovim fazama? Je li postojeći gospodarski i društveni model uistinu pravedan i prožet solidarnošću? Je li nadahnut etikom odgovornosti koja nam pomaže ići dalje od “logike razmjene ekvivalenata i profita kao cilja samoga po sebi” (Benedikt XVI., enc. *Caritas in veritate*, 38), kako bismo izgradili pravednije društvo?

Draga braćo i sestre, usmjeriti pogled na Isusa Krista, našega zagovornika kod Oca, rađa vjeru ukorijenjenu u osobnom odnosu s Njime; vjerom koja postaje svjedočanstvo sposobno preobraziti život i obnoviti društvo. Tu vjeru potrebno je naviještati novim sredstvima i novim jezicima, pa i digitalnima, a svi moraju biti u nju uvedeni i u njoj oblikovani kontinuirano i kreativno. To osobito vrijedi za one koji se tek otvaraju susretu s Bogom, za katekumene i one koji ponovno započinju put vjere, prema kojima vas potičem na osobitu pažnju.

Neka vas vaša sveta zaštitnica, djevica i mučenica Devota, nadahnjuje svojim primjerom, a Presveta Marija, Bezgrješna Djevica, neka zagovara za vas i uvijek vas vodi na vašem putu.